

Arrest

nr. 94 638 van 8 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 20 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 25 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Boké afkomstig te zijn. U verbleef in de wijk Koulfanyah, te Boké. U ging af en toe naar Conakry om medicijnen te halen, vermits u ziek bent. U bent nooit naar school geweest, maar u heeft wel leren lezen en een beetje leren schrijven van uw broers. U heeft nooit gewerkt, maar u herstelde soms kledij of u vlocht het haar van vrouwen. In 2003 werd uw oudere zus, O., gedwongen door uw vader, die chef de quartier is, om te huwen met een wahabiet, M. D.. U was niet aanwezig tijdens dit huwelijk, gezien u ziek was. Uw zus vergezelde na haar huwelijk haar echtgenoot naar Iran. U vermoedt dat haar echtgenoot in Iran verbleef om er te studeren. Uw zus kreeg er drie dochters (een drieling) op 15 oktober 2004. Op 6 juli 2007 overleed uw zus in Iran in voor u onbekende omstandigheden. Op 2 augustus 2007 werd u tegen uw wil in door uw vader uitgetrouwd aan uw schoonbroer, M. D.. U nam de plaats in van uw overleden zus om voor haar kinderen te zorgen. Op 30 augustus 2007 vergezelde u uw echtgenoot naar Iran. U verbleef er in de wijk Oum, in de stad Zambil Bilad. U bleef er altijd opgesloten op een appartement. Uw echtgenoot studeerde er en uw kinderen gingen naar school. Uw echtgenoot wilde niet dat u samen was met de kinderen en contact met hen had. Hij vond u geen goede vrouw, gezien u geen maagd meer was en u al relaties had gehad voor uw huwelijk. Hij sneed uw haren af en u moest de ramadan doen gedurende één maand. Daarna sliep hij soms tot drie keer per dag met u. Hij behandelde u heel slecht. Eén jaar na uw aankomst in Iran poogde u de benen te nemen, maar uw echtgenoot kwam plots terug en hij sloeg u. Vanaf die dag controleerde hij goed of de deur gesloten was. U kreeg een zoontje in Iran op 19 mei 2009. Op 25 december 2011 besloot uw echtgenoot met u en de kinderen terug te keren naar Guinée om er zijn dochters te laten besnijden. Bij aankomst twee dagen later verbleven jullie eerst bij de familie van uw echtgenoot in de wijk Hamdallaye, te Conakry. Na vijf dagen reisden jullie door naar uw ouders te Boké. Uw echtgenoot zei dat hij eerst terugging naar Conakry, maar daarna zou terugkomen om zijn dochters te laten besnijden. U legde aan uw moeder uw situatie uit en u zei haar ook dat u niet wilde dat de kinderen zouden besneden worden. Uw moeder zei dat u niet kon teruggaan naar uw echtgenoot, vermits hij misschien wel uw zus vermoord zou hebben. Uw moeder ging uw situatie uitleggen aan haar broer, M.. U vertelde uw vader dat u uw grootmoeder met de kinderen zou opzoeken in een dorp in Boké. Maar dit was slechts een voorwendsel opdat u op een voor u onbekende datum in januari 2012 naar een vriendin, B. T., in Conakry zou kunnen gaan. U verbleef er tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Uw oom M. organiseerde uw reis. U kon uw zoon en de dochters van uw zus niet meenemen, gezien uw begeleider, mr. B., had gezegd dat dit niet mogelijk was. U wilde vooral K., één van de dochters van uw zus meenemen, gezien zij niet gezond was. U liet uw kinderen achter bij uw vriendin B., in Conakry. Op 18 februari 2012 reisde u vanuit Conakry per vliegtuig, onder begeleiding van mr. B., naar België, alwaar u op 20 februari 2012 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. Uw vriendin, B., stuurde u twee brieven, maar één er van bent u verloren. Zij zei u dat zij had gepoogd om uw identiteitsdocumenten te zoeken bij uw vader, maar hij was heel erg boos op u en bedreigde u met de dood. Hij bedreigde ook uw vriendin, maar ze zei dat zij niet wist waar u was. Uw vader had ook uw moeder geslagen. Hij kwam samen met uw echtgenoot naar de school waar uw vriendin les gaf en bedreigde haar. Uw echtgenoot wilde nog steeds zijn dochters laten besnijden. Uw vriendin ging met uw kinderen naar haar dorp, Kindia.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een medisch attest met betrekking tot verwondingen (dd. 2 maart 2012, van dr. P.L.); een medisch attest met betrekking tot een besnijdenis (type I) (dd. 25 mei 2012 van dr. P.L.); een lidkaart van GAMS (afgeleverd op 16 juli 2012); een brief ondertekend door B. T. (dd. 4 juli 2012) en een kopie van een identiteitskaart op naam van B. T..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw vader en uw echtgenoot, omdat u uw echtgenoot zou hebben verlaten. U vreest eveneens dat uw echtgenoot zijn dochters, voor wie u zorgde en die zich nog in Guinée bevinden, zou laten besnijden.

Er dient te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen sororaatshuwelijk met uw schoonbroer en wahabiet, M. D.. U verklaarde op 2 augustus 2007 met hem te zijn gehuwd (gehoorverslag, p. 4) en vervolgens vier jaar (van 30 augustus 2007 tot 25 december 2011) met hem in Iran te hebben verbleven (gehoorverslag, pp. 11 en 13). U zei verder dat u hem voor het eerst zag toen hij af en toe bij jullie thuis kwam in 2003 (gehoorverslag, p. 11).

In de eerste plaats bleek u erg onwetend te zijn met betrekking tot uw echtgenoot, bij wie u nochtans lange tijd heeft verbleven en met wie ook uw zus gehuwd was.

Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden uw echtgenoot in Iran was, stelde u te vermoeden dat hij er was om er te studeren (gehoorverslag, pp. 6, 7 en 9). U kon echter niet zeggen waarom uw echtgenoot in Iran studeerde (gehoorverslag, p. 9), waar hij studeerde (gehoorverslag, p. 6) of wat hij studeerde (gehoorverslag, p. 6). Wanneer u werd gevraagd hoe uw echtgenoot, gelet op uw verklaring dat hij studeerde, dan zijn gezin onderhield, stelde u dit niet te weten, maar dat hij wel geld naar huis bracht (gehoorverslag, p. 7). U wist verder niet in welke omstandigheden uw vader uw echtgenoot zou hebben ontmoet (gehoorverslag, p. 10) of hoelang uw vader hem al kende (gehoorverslag, p. 13). U kon alleen zeggen dat hij af en toe bij jullie kwam vóór het huwelijk van uw zus (gehoorverslag, p. 10) en hij een vriend was van uw vader (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u werd gevraagd uw echtgenoot te beschrijven, kwam u niet verder dan dat hij groot is, een baard heeft, donker is en slecht is (gehoorverslag, p. 15). U kon zijn leeftijd niet preciseren ("een jonge man") (gehoorverslag, p. 15) en over zijn karakter kon u niet meer zeggen dat hij u enkel gebruikte en deed wat hij wil, maar dat jullie verder niet met elkaar praatten (gehoorverslag, p. 15). Redelijkerwijze zou er toch verwacht worden dat u meer inlichtingen zou kunnen verstrekken omtrent de man met wie u gedurende vier jaar op intieme wijze zou hebben samengeleefd, zeker wat betreft zijn uiterlijk en persoonlijkheid. U heeft er geen idee van of hij bemiddeld is en u kan evenmin zeggen wie zijn ouders zijn en of ze nog in leven zijn (gehoorverslag, p. 15). Ook de namen van zijn broers en zussen zijn u onbekend (gehoorverslag, p. 15). U wist wel dat hij nog twee andere vrouwen heeft, K. en Ramatu, in het dorp van waar hij afkomstig is, Ndantaré in Boké, maar u heeft er geen idee van waarom deze vrouwen hem niet hebben vergezeld naar Iran (en u wel) (gehoorverslag, p. 15). U zei dat uw echtgenoot wel kinderen heeft met deze vrouwen, maar u weet niet hoeveel, noch kent u enige namen (gehoorverslag, p. 15). Uit voorgaande bevindingen blijkt dat uw kennis met betrekking tot uw echtgenoot te summier is om geloof te hechten aan uw verklaring werkelijk met hem gedurende vier jaar te zijn gehuwd geweest (en voorafgaand uw zus gedurende vier jaar met hem gehuwd was).

In de tweede plaats, en in samenhang met voorgaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot wahabiet is, zijnde een aanhanger van een ultraconservatieve, radicale islamstroming, die er een letterlijke interpretatie van de koran op nahoudt.

U bleek hier bijzonder weinig over af te weten en dit terwijl u gedurende vier jaar bij een wahabiet zou hebben verbleven. Zo bleek u er geen idee van te hebben hoelang uw echtgenoot reeds een wahabiet was (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat het onderscheid is met de gewone islam, bleef u steken in algemene uiterlijke kenmerken zoals "de wahabieten dragen nooit een lange broek; de vrouw moet altijd bedekt zijn en de wahabieten hebben lange baarden", maar kan u hier niet meer over zeggen (gehoorverslag, p. 10). U kon evenmin zeggen of uw echtgenoot naar een moskee ging specifiek voor wahabieten (gehoorverslag, p. 10). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat de wahabieten vinden over de (verering van de) heiligen, kon u geen antwoord geven. Wanneer u werd gevraagd of de wahabieten dezelfde feestdagen hebben als de gewone islam, stelde u aanvankelijk niet te weten, vervolgens zei u dat ze wel dezelfde feestdagen hebben, maar dat deze niet op dezelfde dag worden gevierd (maar de volgende dag (gehoorverslag, p. 10). Over de situatie van de wahabieten in Iran kon u al helemaal niets zeggen (zie ook infra). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan een wahabiet, bij wie u gedurende vier jaar zou hebben verbleven.

In de derde plaats, en in samenhang met voorgaande vaststellingen, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u gedurende vier jaar bij uw echtgenoot in Iran zou hebben verbleven.

Uw kennis met betrekking tot Iran en uw verblijf aldaar is dermate rudimentair tot onbestaande, dat aan uw verblijf aldaar geen enkel geloof aan kan worden gehecht, en dit ondanks de verklaring die u hiervoor naar voren schuift, met name dat u steeds zat opgesloten in uw appartement (gehoorverslag, p. 9). Overigens is het weinig aannemelijk dat uw echtgenoot, een ultraconservatieve wahabiet, zelf alle huishoudelijke taken op zich nam en zelf naar de markt ging, zoals u beweerde en u verder niets moest doen, zoals u beweerde (gehoorverslag, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u dan de hele dag moest doen in Iran, antwoordde u letterlijk "niets" (gehoorverslag, p. 16). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u zelfs niet diende te schoonmaken, wijzigde u uw eerdere verklaring en zei u dat u dit toch wel moest doen, maar het enige merk van schoonmaakproducten dat u zich kon herinneren was "Omo" (gehoorverslag, p. 16). Niettegenstaande u beweerde dat uw kinderen

naar school gingen in Iran, kon u niet zeggen naar welke school ze dan wel gingen of waar deze school gelegen was. U wist evenmin welke taal de kinderen op school spraken (gehoorverslag, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw kinderen u dan niets vertelden, zei u dat uw man niet wilde dat u direct contact had met de kinderen en u met de kinderen samen was (gehoorverslag, p. 9), hetgeen niet alleen op zich weinig aannemelijk is, maar bovendien haaks staat op uw eerdere verklaring tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, met name dat u met uw schoonbroer diende te huwen om voor de kinderen van uw zus te zorgen (gehoorverslag, p. 4). Los hiervan kon u overigens evenmin de schooluren of de schoolvakantie in Iran preciseren (gehoorverslag, p. 16). U haalde verder aan in de wijk Oum, in de stad Zambil Bilad te hebben verbleven. U kon echter niet preciseren in welke provincie of regio deze stad is gesitueerd of welke steden hier vlakbij liggen (gehoorverslag, pp. 6 en 9). U stelde zelf geen documenten te hebben gehad om in Iran te verblijven, maar u wist wel dat uw echtgenoot er had, maar u kon deze niet omschrijven, gezien u deze niet zou hebben gezien (gehoorverslag, p. 8). U stelde wel met het vliegtuig naar Iran te zijn gevlogen, maar u heeft er geen idee van waar dit vliegtuig zou zijn geland en hoelang rijden het van de luchthaven naar uw appartement was (tenzij "lang") (gehoorverslag, p. 9). U bent blijkbaar evenmin op de hoogte van de kledijvoorschriften voor de vrouwen in Iran (gehoorverslag, p. 9) en u heeft geen idee welke talen er in Iran worden gesproken (gehoorverslag, p. 9). U wist evenmin te vertellen welke kalender er in Iran wordt gebruikt (gehoorverslag, p. 9) of wat de naam is van de hoofdstad van Iran (gehoorverslag, p. 9). Verder is het niet aannemelijk dat u wel kan zeggen dat uw zoontje in het ziekenhuis met de naam "Bearti" (fonetisch) werd geboren, maar dat u niet kan preciseren in welke stad dit ziekenhuis dan wel is gesitueerd (gehoorverslag, p. 6). U wist evenmin waar in Iran de drie dochters van uw zus werden geboren (gehoorverslag, p. 6).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verblijf in Iran gedurende vier jaar met uw echtgenoot en kinderen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw gedwongen sororaatshuwelijk met uw schoonbroer, M. D., en bijgevolg aan de door u ingeroepen vrees te worden omgebracht door uw vader en echtgenoot omdat u uw echtgenoot zou hebben verlaten. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van de drie dochters van uw zus, voor wie u zou gezorgd hebben na haar overlijden, door uw echtgenoot.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd. 25 mei 2012 van dr. P.L.) vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Het medisch attest (dd. 2 maart 2012 van dr. P.L.) vermeldt kwetsuren zoals sporen van brandwonden en een verstopping van uw oor, maar dit medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De lidkaart van GAMS Belgique (afgeleverd op 16 juli 2012) toont enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie maar kan uw asielrelaas niet staven. Het door u neergelegde schrijven van B. T. (dd. 4 juli 2012) met bijhorende kopie van een identiteitskaart op haar naam, kan evenmin uw asielrelaas staven. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien weegt dit schrijven van uw vriendin -omwille van de vriendschapsband die u met haar zou hebben- niet op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dit stuk kan immers bezwaarlijk als een objectief bewijselement in aanmerking worden genomen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor

te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangsperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart dat ze na het overlijden van haar zus werd uitgehuwelijkt aan diens weduwnaar, die ze net als haar zus diende te vergezellen naar Iran, waar ze door hem opgesloten en slecht behandeld werd. Toen het gezin korte tijd terugkeerde naar Guinee om zijn dochters te laten besnijden, nam verzoekster van de gelegenheid gebruik om de kinderen onder te brengen bij een vriendin en zelf te vluchten naar Europa.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.3. Verzoekster legde twee medische attesten neer waaruit enerzijds blijkt dat zij besneden is, en anderzijds bepaalde verwondingen heeft. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De brief van een vriendin, vergezeld door diens identiteitskaart, kan het asielrelaas evenmin adstrueren nu dergelijke privé-correspondentie bezwaarlijk als een objectief bewijs kan worden beschouwd. Voorts toont het attest van GAMS enkel aan dat verzoekster deze organisatie contacteerde. Verzoekster staat echter noch haar identiteit, noch haar afkomst uit Guinee, noch haar huwelijk, noch haar verblijf in Iran. Aldus staat zij geen enkel fundamenteel element van haar asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kan uit het administratief dossier dan ook bezwaarlijk blijken dat verzoekster alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van haar asielrelaas. Waar verzoekster nog meent dat *"Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoekster geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen"*, stelt de Raad vast dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, derhalve mist verzoeksters verweer op dit punt feitelijke grond.

3.4. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht nu ze niet aantoont gehuwd te zijn, jarenlang legaal in Iran te hebben verbleven en de identiteit en geboorteplaats van haar kinderen niet aantoont terwijl niet kan worden ingezien waarom verzoekster nalaat de stukken voor te leggen die evident zijn. Verzoekster toont ook niet aan een zus te hebben die overleden is.

3.5. Verzoekster is van mening dat haar verklaringen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, wel degelijk coherent en plausibel zijn alsook in overeenstemming zijn met wat welbekend is over haar land van oorsprong. Verzoekster hekelt het feit dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar specifieke context, doch integendeel, verzoeksters gedrag en verklaringen getoetst heeft aan het gedrag van een rationeel handelend persoon. Verzoekster meent dat zij tal van details

heeft weten te verstrekken en benadrukt in dit verband dat haar, onder druk van emotionele en andere omstandigheden, niet kan verweten worden zich niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren noch deze in de tijd te kunnen situeren. Zij wijst er tot slot op dat de politie in haar land van herkomst niet bij machte is haar voldoende bescherming te bieden, mede gezien de wijdverspreide corruptie binnen het politieapparaat.

3.5.1. Voor zover verzoekster meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming omdat zij diende te vluchten voor haar echtgenoot, met wie zij onder dwang gehuwd was en die ze moest vergezellen naar Iran waar ze door hem opgesloten en mishandeld werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij deze man na vier jaar alleen met hem en het gezin in Iran geleefd te hebben, uitvoerig kan toelichten. Dit is echter niet het geval. Verzoekster verklaart dat haar man gedurende lange tijd in Iran studeerde, doch wist niet wat hij er studeerde, noch aan welke instelling. Ze wist evenmin met welke middelen hij zijn gezin kon onderhouden, noch wat zijn relatie met haar vader was. Voorts kon verzoekster niet in het minst zijn ouders, zijn broers en zussen, zijn andere vrouwen en zijn kinderen toelichten. Toen haar gevraagd werd om hem te beschrijven kwam ze niet verder dan *“Een grote man, hij heeft lange baard”, “is donker” en “is een slechte man”*. Verzoekster wist ook niet wat zijn leeftijd was, maar enkel dat hij *“Geen jonge man”* is, en *“weet ook niet of hij vrienden heeft of geld”* (gehoorverslag CGVS, p.15). Verzoekster was ook geheel onbekend met de krachtlijnen van het wahabisme, wat niet ernstig is nu haar echtgenoot wahabiet was en zij derhalve de voorschriften van deze ultra-conservatieve strekking van de islam, diende na te leven.

3.5.2. Verzoeksters verklaringen inzake haar verblijf in Iran kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster wist niet wat de hoofdstad was van Iran, noch welke talen er gesproken worden, noch welke kalender er gehanteerd wordt, noch welke kledijvoorschriften er gelden voor vrouwen. Verzoekster wist evenmin in welke regio en provincie ze verbleef, noch naar welke school de kinderen gingen, noch welke taal ze er spraken, noch kon ze de schooluren en –vakanties situeren. Dat verzoekster niet wist in welke stad het ziekenhuis gelegen was waar ze bevallen is van haar zoontje, ondergraaft verder de bewering dat ze ooit in Iran geweest is, laat staan er vier jaar verbleven heeft.

3.6. Verzoeksters asielrelaas wordt niet geobjectiveerd. Verzoekster is onbekend met de omstandigheden waarin haar zus overleden is in Iran, terwijl redelijkerwijze verwacht mag worden dat de dood van een familielid een ingrijpende gebeurtenis is die uitvoerig wordt besproken in familiekring. Nog merkwaardiger is dat indien verzoeksters familie onwetend bleef hierover en dus zelfs niet werd ingelicht over de doodsoorzaak door haar weduwnaar, verzoeksters vader echter besloot *“dat ik mijn zus moest vervangen”*, en hij ook zijn andere dochter naar Iran liet vertrekken met diezelfde man.

3.7. Aangezien verzoeksters verklaringen aldus over de gehele lijn manifest tekortschieten, kan verzoekster bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent dat zij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van haar asielrelaas en dat haar asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voren komt. Waar verzoekster tenslotte stelt dat *“Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoekster, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt”*, gaat verzoekster volledig voorbij aan de uitgebreide motivering en conclusies van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt.

3.8. Daargelaten dat verzoekster niet toelicht dat zij gelet op haar specifieke context geen rationeel handelende persoon is, wat overigens wordt tegengesproken door het feit dat zij in staat was om tijdens een kortstondige afwezigheid van haar man haar vlucht naar Europa te organiseren, benadrukt de Raad dat emotionele omstandigheden en lange periodes van mentale druk hoe dan ook geen aanvaardbare verschoning vormen voor de vastgestelde hiaten in verzoeksters verklaringen. Immers, op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De voorgehouden vervolgingsfeiten zouden hierbij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid

zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven.

3.9. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaag- en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient bij gevolg vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.10. Verder maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op de Guineese autoriteiten om zich tegen haar echtgenoot die haar mishandelde en zijn dochters wou laten besnijden, en tegen haar vader die haar verplichtte om bij deze man te blijven, te beschermen. De blote bewering dat haar vader "*is chef de quartier*" en "*hoort bij de autoriteiten*" (gehoorverslag CGVS, p.14) kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de politie in Guinee niet in staat is om op een normale manier te functioneren. Verzoekster toont evenmin aan dat zij de hulp niet kon invoeren van een NGO noch dat zij zich niet kon hervestigen. Gezien al deze redenen kan verzoekster geen beroep op internationale bescherming doen gelden.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Guinee trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Guinee is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoekster bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoekster wordt zij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor zij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Guinee. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.3. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas op alle essentiële punten niet geloofwaardig is, kan zij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien Guinee, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad geconfronteerd wordt met interne spanningen en sporadisch en geïsoleerd geweld, dan kan echter niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het volledige grondgebied van het land.

4.5. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. De Raad stelt in deze vast dat de geciteerde passages uit het rapport van *Amnesty International* niets wijzigen aan de bij het administratieve dossier toegevoegde informatie.

4.6. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, te meer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK